

[Fuglsang.]

med hensyn til Korea er man belært om en vis ensidighed i dette spørgsmål. Korea-spørgsmålet blev afgjort på den måde, at man kun indkaldte den ene part og afhørte den, medens den modsatte part, Nordkorea, ikke har fået tilladelse til at fremlægge sin sag for sikkerhedsrådet og De Forenede Nationer.

Den højtærede udenrigsminister talte videre om, at vi måtte være beredt til at forsvare vore idealer og De Forenede Nationers idealer. Javel, men hvem bestemmer, hvilken karakter disse idealer har, og hvad er De Forenede Nationers idealer? I hvert tilfælde kan jeg dårligt forestille mig, at det, man forsvarer i øjeblikket i det fjerne Østen, det, man i øjeblikket under De Forenede Nationers fane forsvarer i Korea, er De Forenede Nationers idealer. Det, man ser derovre, og det behøver man ikke udelukkende at gå til den kommunistiske presse for at læse, det må selv en række borgerlige blade erkende, er jo en gentagelse af det, man i mellemkrigsårene så i Abessinien, i Spanien, i Albanien, og det, som man så gennemført fra de fascistiske staters side under den anden verdenskrig. Det, som man forsvarer i Korea og i det fjerne Østen i øjeblikket, er jo netop det, som De Forenede Nationer blev oprettet for at forhindre nogensinde mere skulle gentage sig. Det er ikke alene i Korea, dette er tilfældet, det er overalt. Man taler om at forsvare en række menneskelige idealer og friheder. Jeg vil gerne spørge: Hvor har Amerikas Forenede Stater forsvaret sådanne ting som humanisme, demokrati, fred og frihed? Var det i Chiang Kai-Sheks Kina, dette Kina, som man selv i sin hvidbog fastslår var et diktatur, var et korruperet diktatur? Var det i Grækenland? Når der er tale om Europa, hvor man tænker på at oprette en Europahær til forsvar for de vestlige idealer, skal det så være sammen med de tyske generaler, som bl. a. var Danmarks bødler i årene 1940—45? Er det sammen med general Franco? Er det dem, vi skal forsvare de vestlige demokratier sammen med?

Men når det iøvrigt så stærkt fastslås, at det er nødvendigt at forsvare Vesteuropas kultur og bl. a. vort fædreland ved hjælp af forskellige alliancer og militærpagter, Europahær, og hvad der ellers kan være tale om, tror jeg faktisk, at svar herpå ikke kan gives mere rigtigt, end det ærede medlem hr. Alsing Andersen gjorde det i en pjeces i 1931, hvori han bl. a. skrev:

„Hvem tror endnu i dette land på hjælp udefra så betids, at indfald kan forhindres? Og hvad betyder hjælp efter besættelsen af

landet? Det betyder Danmark som krigsskueplads for stormagterne som eneste sikre resultat.“

Jeg nævner dette, fordi netop begivenheder i Korea stærkt har understreget, at sådan går det. Den hjælp, som Sydkorea har fået, består jo i, at man ganske systematisk med sine flyvende fæstninger jævner ikke alene Nordkoreas byer, men også det Sydkorea, som man officielt skulle hjælpe, og det er det, som også vil blive vort eneste sikre resultat af den nuværende alliancepolitik.

Når der derfor nu tales om en Europahær og aviserne skriver om, at det er nødvendigt i nogen grad at lægge interessen fra det fjerne Østen over til forsvaret af selve Europa, er der grund til at nære en vis frygt og uro og spørge sig selv: Er det ikke en dårlig trøst, om man kunne indstille — hvilket man bør — krigen i Østen og så flytte krigs-tyngdepunktet her til Europa? Er der ikke grund til endnu en gang at stille spørgsmålet: Vil den danske regering og vil det høje folketing være ansvarlige for en sådan politik, der kan gøre, at netop vort land med sin udsatte beliggenhed kan komme til at dele Koreas frygtelige skæbne? Derfor er det nødvendigt endnu en gang at anmode om et klart svar på, om den danske regering gennem sine repræsentanter i De Forenede Nationer vil tage afstand fra den linie, som til dato har været Amerikas og Mac Arthurs linie, og som kan føre verden ud i katastrofen, om man af alle kræfter vil støtte ethvert forslag, der kan bidrage til international afspænding.

Johs. Christiansen: Jeg vil gerne takke den højtærede minister for offentlige arbejder. Når man i disse nedskæringstider ikke ligefrem får nej i en sag som den, jeg æskede ministerens mening om den 16. november, burde man måske være tilfreds. Det er jeg dog ikke helt. Jeg havde faktisk håbet på en noget mere positiv stillingtagen.

Forholdene på Nyord er ekstraordinære, og ministerens henvisning til, at der kun bor ca. 200 mennesker på øen, kan jeg på ingen måde godtage. Udover, hvad jeg allerede har anført til støtte for sagens fremme, vil jeg gerne pege på følgende:

Nyord har postforbindelse seks dage om ugen, hvis vejret tillader det. Denne postforbindelse bestrides af en lille postbåd, der imidlertid også må klare hele varetransporten til og fra øen. Der må altså daglig foregå en yderst besværlig og meget irrational omladningsproces. Dette gælder bl. a. for hele øens sukkerroevavl, hvad der selv-